

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.811 van 1 oktober 2002
in de zaak A.99.984/VII-25.045.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS
 kantoor houdende te 9000 GENT

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slowaakse nationaliteit, op 31 januari 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 18 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op 28 augustus 1998 en verklaren zich vluchteling op 31 augustus 1998. Deze eerste asielpprocedure werd voor beide verzoekende partijen op 21 mei 1999 afgesloten met een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. De eerste verzoekende partij komt België opnieuw binnen op 12 augustus 2000 en verklaart zich op 17 augustus 2000 voor de tweede maal vluchteling. De tweede verzoekende partij komt België opnieuw binnen op 6 september 2000 en verklaart zich voor een tweede maal vluchteling op 8 september 2000;

1.3. Op 18 september 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 januari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. Deze bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal zijn als volgt gemotiveerd:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 9 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is.

Betrokkene, die het Slowaaks staatsburgerschap bezit en die van Roma-origine is, diende op 31 augustus 1998 een eerste asielaanvraag in, waarin de Commissaris-generaal in beroep op 21 mei 1999 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam. Op 20 juni 2000 zouden betrokkene en zijn gezin met IOM naar Slowakije zijn teruggekeerd. Op 17 augustus 2000 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Bij zijn aankomst in Slowakije zou betrokkene door de politie ondervraagd zijn omdat ze vermoedden dat het jongste kind, dat in België geboren

was, ontvoerd was. Na verduidelijking zou betrokkene echter ongemoeid gelaten zijn. Betrokkene zou daarna in juli 2000, twee tot drie weken na zijn terugkeer in Slowakije, door een aantal skinheads geslagen zijn, waarbij hij een blauwe plek onder het oog zou opgelopen hebben. Betrokkene zou hiertegen geen klacht ingediend hebben. Einde juli 2000 zou een dokter zijn kind Martin niet hebben willen onderzoeken omdat betrokkenes ziekteverzekering niet in orde was. Betrokkene zou ook geen sociale uitkering meer gekregen hebben omdat hij naar België was geweest. Betrokkene zou hierop besloten hebben om op 17 augustus 2000 Slowakije te verlaten en alleen naar België te komen, waar hij op 17 augustus 2000 asiel heeft aangevraagd. Betrokkenes vrouw en kinderen zouden in september 2000 nagekomen zijn. Betrokkene is in het bezit van een internationaal paspoort en de geboorteakte van zijn jongste kind, Martin.

Uit een vergelijking van betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal en dit van zijn vrouw blijken eerst en vooral een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat hij enkel een blauwe plek onder zijn oog had toen hij door de skinheads zou geslagen zijn in juli 2000 en geen open wonden zou opgelopen hebben (zie CGVS p. 3), terwijl zijn vrouw verklaarde dat betrokkene met een bloedend en gezwollen oog zou zijn thuisgekomen en dat ook zijn kleren volledig onder het bloed zaten (zie CGVS p. 3-4). In verband met het feit dat een dokter zou geweigerd hebben om hun kind Martin te verzorgen omdat ze niet in orde waren met de ziekteverzekering, verklaarde betrokkene dat hij samen met zijn vrouw ernaartoe zou zijn gegaan (zie CGVS p. 4), terwijl zijn vrouw verklaarde dat ze alleen ging (zie CGVS p. 3).

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene niets gedaan zou hebben om de oorzaak voor het weigeren van medische hulp aan zijn kind te verhelpen, hoewel dit binnen zijn mogelijkheden lag. Betrokkene heeft namelijk de ziekteverzekering niet in orde gebracht, wat in de toekomst het probleem zou opgelost hebben.

Ten slotte moet worden vastgesteld dat betrokkene verklaarde dat ook zijn gezin in gevaar was (zie CGVS p. 5). Betrokkene zou echter zijn gezin in Slowakije achtergelaten hebben bij zijn vertrek, omdat hij zijn gezin niet wou opzadelen met de praktische problemen dit het zoeken van een woning in België zouden opleveren en dat zijn kinderen dan niet blij zouden geweest zijn. Het feit dat de praktische ongemakken van dat zoeken van een woning prioritair zijn boven de problemen in Slowakije, ondermijnt in ernstige mate de vrees die betrokkene en zijn gezin in Slowakije zouden koesteren.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene, geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag neergelegde documenten (internationaal paspoort, geboorteakte van Martin) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze enkel informatie verstrekken omtrent betrokkenes identiteit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysiek integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

"Betrokkene werd verhoord op 9 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slowaakse taal machtig is.

Betrokkene, die het Slowaaks staatsburgerschap bezit en die van Roma-origine is, diende op 31 augustus 1998 een eerste asielaanvraag in, waarin de Commissaris-generaal in beroep op 21 mei 1999 een bevestigende beslissing nam. Op 20 juni 2000 zouden betrokkene en haar gezin met IOM naar Slowakije zijn teruggekeerd. Op 8 september 2000 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend. Bij hun aankomst in Slowakije zou betrokkene op de luchthaven ondervraagd zijn door de politie in verband met haar zoontje dat in België geboren was, omdat ze dachten dat het kind ontvoerd was. Een half uur tot een uur later, toen alles verduidelijkt was, zou betrokkene doorgelaten zijn. Twee weken na hun terugkeer in Slowakije zou betrokkene man door skinheads geslagen zijn, waarbij hij een wonde aan zijn oog zou opgelopen hebben. Hiertegen zou er geen klacht ingediend zijn. Drie weken voor betrokkene's vertrek zou haar jongste kind niet door de dokter behandeld geweest zijn, omdat de ziekteverzekering niet in orde was. Om dezelfde reden zouden de twee oudste kinderen niet toegelaten zijn op de kleuterschool. Nadat betrokkene's man eerder al zou vertrokken zijn, zou betrokkene hem achterna gereisd zijn, samen met haar kinderen, en ze naar België gekomen zijn, waar ze op 8 september 2000 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een internationaal paspoort en het internationaal paspoort van haar zoon V. Z.. Uit een vergelijking van betrokkene's verklaringen op het Commissariaat-generaal en die van haar man blijken een aantal tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van betrokkene's verhaal ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat haar man met een bloedend en gezwollen oog zou zijn thuisgekomen, nadat hij door skinheads was geslagen, en dat zijn kleren volledig onder het bloed zaten (zie CGVS p. 3-4), terwijl haar man zei dat hij enkel een blauwe plek onder zijn oog had en geen open wonden (zie CGVS p. 31). In verband met het feit dat een dokter zou geweigerd hebben om hun kind Martin te verzorgen omdat ze niet in orde waren met de ziekteverzekering, verklaart betrokkene dat zij alleen naar dokter en apotheker zou gegaan zijn (zie CGVS p. 3), terwijl haar man zei dat ze er samen naartoe zouden gegaan zijn (zie CGVS p. 4).

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene zou nagelaten hebben om iets te doen aan de oorzaak van het feit waarom haar kind niet verzorgd zou zijn of de andere kinderen niet naar school mochten gaan. Het enige obstakel hierbij was dat betrokkene de ziekteverzekering niet had betaald. Betrokkene heeft echter nagelaten om deze verzekering in orde te brengen.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat betrokkene in Slowakije is gebleven toen haar man reeds het land zou verlaten hebben om asiel aan te vragen in België. Betrokkene's man verklaarde dat dit was om de praktische ongemakken bij het zoeken van een huis in België te besparen aan betrokkene en de kinderen (zie CGVS p. 2). Dit ondergraaft nogmaals de vrees die betrokkene in haar land zou koesteren.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene, geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (internationaal paspoort, internationaal paspoort van haar zoon Viliam) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet aangezien ze enkel informatie verstrekken omtrent betrokkene's identiteit.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending risico van schending van de Conventie van Genève ingeval van verwijdering van betrokkene.

Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 18 september 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen enkel en alleen gesteund zijn op vermeende tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

Dat uit de verhoorverslagen dd. 9.11.2000 blijkt dat verzoekers tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werden geconfronteerd met hun zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoekers en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoekers de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen enerzijds de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en anderzijds de strijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster".

2.1.2. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het administratief-rechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet; dat het middel, in zoverre het steunt op de schending van voormelde rechten, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd; dat, in het raam van de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op de Commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat bovendien het indienen van een annulatieberoep bij de Raad van State de verzoekers de gelegenheid biedt aan te tonen dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal onjuist zijn, of dat de conclusies die hij aan deze vaststellingen verbindt kennelijk onredelijk zouden zijn; dat de verzoekende partijen zulks nalaten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"Tweede middel : schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt:

‘geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen.’

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slowakije baseren, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoekers wegens hun Roma-origine tal van problemen in Slowakije kenden. Dat verzoekers in hun land worden gediscrimineerd, beledigd en mishandeld door skinheads. Dat verzoekers kind door de Slowaakse dokter niet verzorgd werd. Dat het recht op een sociale uitkering verzoekers ontzegd wordt. Dat de Slowaakse autoriteiten zelf verantwoordelijk zijn voor een institutioneel discriminatoir beleid ten aanzien van de Roma..

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens hun origine bevestigd wordt door het rapport van US Department of State, “Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic”, dd.25.02.2000 (“national/racial/ethnic minorities”, p 1 en 11-14, cf http://www.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/slovakrep.html).

Dat uit voormelde rapport duidelijk blijkt dat de Roma-bevolking in Slowakije gediscrimineerd wordt (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op valk van tewerkstelling, behuizing, school en staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slowaakse politie zelf) en dat de Slowaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slowaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als ‘normaal’. Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slowaakse president Schuster nog dat “de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen”.

Dat uit voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekers, Roma, door hun eigen origine in hun land vervolgd worden, zonder dat zij de bescherming kunnen inroepen van de Slowaakse (hogere) autoriteiten.

Dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze weigert de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen.

2.2.2. Overwegende vooreerst, dat, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen betreft, dient te worden herhaald dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van de

Conventie van Genève niet dienstig kunnen invoeren; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet ontvankelijk is; dat, wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betreft, de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing op basis van een aantal concrete vaststellingen tot de conclusie komt dat de asielaanvragen bedrieglijk en kennelijk ongegrond zijn; dat de verzoekende partijen niet pogen aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn; dat het louter verwijzen naar de slechte algemene sociaal-economische toestand van de Roma-zigeuners in Slowakije de wettigheid van deze beslissingen dan ook niet aantast; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.